

zákona na ochranu republiky. Nálezací soud se subjektivní stránkou skutkové podstaty činu obžalovanému za vinu kládeného v rozhodovacích důvodech nezabývá a nezjišťuje a neodůvodňuje, že obžalovaný uveřejnil závadný článek v úmyslu, vyvolati nepřátelské smýšlení proti státu pro jeho vznik nebo proti jeho ústavní jednotnosti. Jelikož není v rozsudkových důvodech náležitě zjištěna podstatná skutková známka přečinu podle §u 14 čís. 1 zákona na ochranu republiky po stránce subjektivní, je rozsudek zmatečným podle čís. 9 a) §u 281 tr. ř.

Čís. 2099.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

Není třeba, aby popuzování (§ 14 čís. 4 zákona) se stalo »tváří v tvář« vůči popuzovaným a jimi jako takové bylo pojímáno.

»Zástupem« ve smyslu §u 39 čís. 2 zákona jest náhodné seskupení většího počtu osob, jež jsou k pachateli, třebaže nebyly na jednom a témže místě těsně pohromadě, přece aspoň v takovém místním a časovém poměru, že mohou jeho čin postřehouti, a jichž počet je takový, že hned na první pohled se nedá zjistiti. Na tom, že jde o zástup, nemění ničeho, ubude-li od něho, nebo přibude-li k němu jedna až dvě osoby. Není třeba, by osoby, zástup tvořící, byly na jednom a témže místě současně přítomny, před pachatelem seskupeny a tváří v tvář ho viděly.

Okolnosti rozhodné pro uložení peněžitého trestu jsou uvedeny v §u 29 zákona příkladmo.

(Rozh. ze dne 22. září 1925, Zm I 673/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmatečným stížnostem obžalované do rozsudku krajského jako nálezacího soudu v Litoměřicích ze dne 1. července 1925, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem podle §u 14 čís. 4 zákona na ochranu republiky, zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nálezacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

V nepravu jest zmatečná stížnost, tvrdící, že ke skutkové podstatě přečinu podle §u 14 čís. 4 zákona na ochranu republiky jest třeba, by popuzování se stalo »tváří v tvář« vůči osobám popuzovaným a by těmito osobami slova popuzujícího byla také pojímána jako popuzování. Skutková podstata přečinu podle §u 14 čís. 4 zákona na ochranu republiky nevyžaduje těchto skutkových známek, jak zřejmě vyplývá ze znění a smyslu tohoto zákonného ustanovení. Rovněž v nepravu jest zmatečná stížnost, požadující k pojmu zástupu, by to byl větší počet osob na jednom a témže místě současně přítomných, před pachatelem seskupených a pachatele tváří v tvář vidoucích. Dle stálé judikatury Nejvyššího soudu sluší rozuměti pojmem zástupu náhodné seskupení většího počtu osob, jež jsou k pachateli, třebaže nebyly na jednom a témže místě těsně pohromadě, přece aspoň v takovém místním a časovém poměru, že mohou čin jeho postřehnouti, a jichž počet je takový, že

hned na první pohled se nedá zjistiti, a že na tom, že jde o zástup, nemění ničeho, ubude-li od něho, nebo přibude-li k němu jedna až dvě osoby. Snažíc se prokázati, že čin obžalované je promlčen (čís. 9 b) Šu 281 tr. ř.), přehlíží zmatečnii stížnost, že § 29 zákona na ochranu republiky ustanovuje, že za trestný čin podle tohoto zákona může soud vedle trestu na svobodě uznati také trest peněžité, zejména, byl-li čin spáchán ze zistnosti nebo v úmyslu poškoditi republiku, — a že tedy toto zákonné ustanovení, jak ze slova »zejména« zcela nepochybné plyne, neuvádí jmenované dvě skutečnosti jako výlučné případy, za kterých toliko by bylo možno peněžité trest uložit.

Čís. 2100.

Ustanovení Šu 219 tr. ř. vztahuje se jak na příslušnost místní, tak i věcnou.

Pokud lze vyloučiti veřejnost při projednávání obžaloby pro zločiny podle §§ 15 čís. 3 a 21 čís. 1 zákona na ochranu republiky (§§y 228, 229 tr. ř.).

Obžalovaný souhlasil se čtením protokolů nebo posudků, navržených v obžalovacím spise, neučinil-li opačné prohlášení ve lhůtě Šu 222 tr. ř., ba ani do zahájení hlavního přelíčení, leč by odpor teprve při něm vznesený opíral o okolnosti teprve provedením hlavního přelíčení na jevo vyšlé (§§y 249, 281 čís. 4 tr. ř.).

K obžalobě pro zločin Šu 15 čís. 3 lze uznati na zločin podle Šu 21 čís. 1 zák. na ochranu republiky (§§y 262, 267, 281 čís. 8 tr. ř.).

Pojmu »návodu« (§ 5 tr. zák.) i pojmu »navádění (svádění« podle Šu 21 zák. na ochranu republiky odpovídá i činnost toho, kdo někoho, ku spáchání (páchání) trestného činu již rozhodnutého, v jeho zločinném rozhodnutí posiluje.

Utvrzování v rozhodnutí, odpírati vojenskou službu z důvodů náboženských dopisy a tiskem.

Antimilitaristická propaganda.

Urážka parlamentu výrokem, že opilí poslanci dělají zákony (článek V zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863.).

(Rozh. ze dne 23. září 1925, Zm I 414/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnii stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 24. března 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle Šu 21 čís. 1 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n. a přestupkem podle Šu 488 tr. zák. a článku V zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmatečnii stížnost obžalovaného uplatňuje důvody zmatečnosti čís. 1, 3, 4, 5, 8 a 9 Šu 281 tr. ř. S hlediska důvodu zmatečnosti čís. 1 namítá, že stěžovatel byl obžalován také pro zločin podle Šu 15 čís. 3 zákona na ochranu republiky, spáchaný tiskopisy, vydanými v roce 1922, tedy